

Wat gebeurt er met mij als kind in mijn opvoeding,
als ik een gezichtsbeperking krijg
door extreem kinderlijke wreedheid
en er geen adequate hulp is van professionals?

Wat voor invloed heeft mijn jeugdtrauma
op mijn ouders?

Hoe leer ik als kind omgaan met de obstakels
die op mijn weg komen?
Ga ik bij de pakken neerzitten, of pak ik het leven op?

1. Proloog

Het is woensdag 1 juli 2020, midden in coronatijd. Ik arriveer op het station van Deventer. Voel onrust, twijfel. Over nog geen uur heb ik een afspraak met m'n vroegere klasgenoot. Degene die als kleine jongen vol overtuiging een pijl en boog op mij richtte en schoot. De pijl ging dwars door m'n pupil. Ik zakte in elkaar.

Tussen mijn vriendjes in sleepte ik mij naar huis en razendsnel werd ik naar het ziekenhuis vervoerd. Ik zag op die bewuste vierde april 1973 letterlijk de dood in de ogen. Ik heb die jongen het zeer kwalijk genomen. Ik heb hem gemeden. Er zijn ook momenten geweest dat ik hem wilde vergeven.

Is het mij gelukt om met vallen en opstaan mijn jeugdtrauma te verwerken? Gedurende mijn leven heb ik erover nagedacht om met de dader in gesprek te gaan. Met als ultieme doel het boek voorgoed te sluiten.

Na 47 jaar durf ik de confrontatie aan: ik wil met hem in gesprek. Allerlei gedachten flitsen door mijn hoofd: Wat als het gesprek niet op gang komt? Wat ga ik het eerste zeggen? Ik ben als eerste op de afgesproken plek. De spanning is te snijden. Komt m'n klasgenoot wel opdagen? Dan gaat de bel. De gespreksleidster doet open. Dan zie ik hem terug. Ik herken hem gelijk.

haven transportbedrijf aan de rivier de IJssel.

Tot woensdag 4 april is er niks aan de hand. We vormen een gelukkig en pril gezin. Mijn oudste, vrolijke en sociale zus Ria zit in klas vier van de lagere school en is tien jaar. Mijn jongste aanhankelijke en blijde zus Gerdie is net drieënhalf jaar oud. Ik als middelste ben acht jaar en zit in klas twee. Met onze bastaard lichtbruine hond Pasja dol ik graag over de grond in de keuken of stiekem in de huiskamer. Samen rennen in de achtertuin, vervolgens languit en moe op het gras liggen. Pasja is echt mijn maatje. In de zomer kijk ik ook graag naar de bonte koeien van de boerderij van buurman Niemeijer. Ongelofelijk dat ze de hele dag maar blijven grazen in de wei. Tot dan toe verlopen mijn kinderjaren gelukkig. Op een leuke manier kattenkwaad uithalen is aan mij wel besteed. Wanneer er wel eens een boer bij mijn vader op kantoor is, doe ik zijn klompen in de regenton die naast de werkplaats staat. Achter de schuur wacht ik gespannen af wat er komen gaat. De vloekende boer roept dan: "Gerrit, wie heeft dit gedaan?!" Met een vuurrood hoofd zoekt mijn vader mij, maar ik ben in geen velden of wegen te bekennen.

Ik heb vriendjes in de klassen één en twee. Waaronder Freek, een goedlachse jongen met krullend rossig haar en Karel. Hij is lang en heeft kort blond haar. Een jongen die van geintjes houdt. Beide vriendjes zitten in klas één.

Het moet ongeveer eind maart zijn geweest toen de dominee het paasverhaal begon te vertellen. Over drie weken is het Pasen. De school waar mijn oudste zus en ik naartoe gaan is openbaar. Eens in de week komt daar de dominee voor de kinderen die gelovig worden opgevoed. Mijn vader was van origine Nederlands-hervormd, maar in ons gezin wordt er niets meer aan het geloof gedaan. Toch interesseert mij het paasverhaal van de dominee. Ook omdat ik een dromer ben en ik een levendige fantasie heb. Ik zie het als een film voor mij; het paasverhaal waarin Jezus de kreupelen, de melaatsen en de blinden weer beter maakt. Niet wetende dat het noodlot mij een paar dagen later zou treffen.

Die vierde april is een gewone doordeweekse dag en met mijn vriendjes Freek en Karel loop ik van school naar huis. De school is op een loopafstand van acht minuten. We steken de Akkerweg over